

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5762/23
17.1.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Јелене Стевановић, председника већа, Иване Марковић Радојевић и Радмиле Радић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Никола Ромчевић, адвокат из Београда, Гружанска улица број 10/19, против туженог Републике Србије, Министарство одбране, Управе за инфраструктуру, Улица Немањина број 15, чији је законски заступник Војно правобранилаштво из Београда, Тимочка број 15, ради утврђења, одлучујући о жалби тужиље изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 1937/11 од 06.03.2023. године, у седници већа одржаној дана 17.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужиље и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 1937/11 од 06.03.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке одбијен је противтужбени захтев тужене-противтужиље (тужиље) АА из ..., којим је тражила утврђење права закупа на двоипособном стану у ..., Улица ... Ставом другим изреке, обавезана је тужена-противтужиља да тужиоцу-противтуженом(туженом) Републици Србији, Министарству одбране, Управи за инфраструктуру на име трошкова парничног поступка исплати износ од 620.500,00 динара.

Против наведене пресуде благовремено је жалбу изјавила тужиља, побијајући је у целости из свих разлога предвиђених одредбом чл.360 став 1 Закона о парничном поступку. Трошкове другостепеног поступка је тражила.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама законских овлашћења предвиђених одредбом чл.372 Закона о парничном поступку-ЗПП ("Службени гласник

РС” бр.125/04 и 111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506 став 1 ЗПП-а (“Службени гласник РС” бр.72/11...10/23 др. закон), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиље неоснована.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из чл.361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању и стању у списима, тужиља је кћерка из брака ББ и ВВ, обоје бивши, чији је брак разведен пресудом у октобру месецу 1986. године, а којом је овде тужиља, заједно са братом ГГ, сада пок., поверена на старање и васпитање мајци ВВ. И након развода брака у стану је остала да живи ВВ са децом до закључења уговора о коришћењу стана Ин бр.5/474 од 29.04.1991. године, којим је као једини корисник стана одређен ББ, отац овде тужиље. Тужиља је, након удаје 1992. године живела са супругом ДД, почев од 21.09.1992. године у ... на адреси ..., потом почев од 31.05.1994. године на адреси у Ул..., да би се у спорни стан, на којем тражи утврђење права закупа, поново уселила 03.06.1997. године и то након смрти оца ББ, који је преминуо 26.03.1997. године. У међувремену, у стану је боравио отац овде тужиље са сином ГГ, који је преминуо пре оца 1997. године, а у међувремену у истом стану по различитим основима живела су и друга лица у време док је носиоца станарског права на спорном стану ББ боравио код сестре у Инђији. На основу сагласности органа за стамбене и гарнизонске послове од 08.04.1991. године, констатовано је да је исти орган сагласан да се сада пок.ББ одреди за носиоца станарског права на стану у ... у Ул..., а као основ за закључење новог уговора представља уговор о коришћењу стана 3/507/80 од 13.03.1980. године, док истим ВВ, као суносиоцу станарског права, ЂЂ и ДД, као корисницима стана, престаје својство на основу решења Четвртог општинског суда у Београду Р 77/87 и решења Окружног суда у Београду Гж 4087/90. Уговор о коришћењу стана Ин бр.5/474 од 29.04.1991. године закључен је између Команде одбране Града Београда – Војне установе за управљање и одржавање и ББ, а исти за предмет има коришћење стана у ул..., ..., а исти је закључен без означавања чланова домаћинства носиоца станарског права. Међу лицима која су становала у стану пре смрти носиоца станарског права били су подстанари, којима је ВВ издавала цео стан, између осталог и станарка ЕЕ са супругом и сином. Овде тужиља је, на основу решења о наслеђивању иза мајке ВВ, која је преминула 2012. године, наследила и ванкњижно право сукоришћења са 600/14755 дела к.п.... од 14755 м2 КО ..., купила плац у ... к.п...., укупне површине 5 ари, уписане у ЛН бр... ..., као и удео од 100/2952 идеалних делова к.п.бр... који је недуго затим продала, након чега је и купила непокретност – сусвојину са обимом удела 24/336 на земљишту – к.п... КО ..., чија је укупна површина 3 ара и 20 м2, уписана у ЛН ... КО ... и ванкњижно сувласништво са обимом удела од 24/336 на непокретностима које су изграђене на кат.парцели... и то породичне стамбене зграде у..., Ул....

Наведено чињенично стање, утврђено је потпуно и поуздано и оно произлази из доказа у списима које је првостепени суд правилно оценио у складу са одредбом чл.8 ЗПП-а. Наводима жалбе тужиље чињенично стање није доведено у сумњу, нити су у жалби истицане нове чињенице или предлагани нови докази под условима прописаним одредбом чл.359 став 1 ЗПП-а.

Полазећи од наведеног, првостепени суд није пружио правну заштиту захтеву да суд утврди да тужила има право закупа на стану број ... у ул... у ..., по структури двособном, на коме је тужени носилац права располагања, заснивајући свој закључак на чињеници да тужила након исељења ББ, закупца стана на неодређено време (односно носиоца станарског права) на адреси у ..., није остала да живи као члан његовог породичног домаћинства, с обзиром да се, након удаје 1992. године одселила из спорног стана и живела са супругом ДД до 21.09.1992. године у ..., потом од 31.05.1994. године на ..., а потом се поново уселила 03.06.1997. године у спорни стан, тек након смрти оца ББ. Осим тога, првостепени суд је цеио и да је у периоду који је претходио смрти носиоца станарског права на спорном стану, живела друга лица по разним основама, као и пок.брат и отац ГГи ББ, а приде је тужила и на други начин решила стамбену потребу стицањем непокретности у сусвојину наведену у чињеничном утврђењу првостепеног суда. Следом наведеног, првостепени суд је закључио да се нису остварили законом предвиђени услови из чл.34 Закона о становању (“Сл.гласник РС” бр.50/92...99/2011), који се има применити сходно одредби чл.157 Закона о становању и одржавању зграда (“Службени гласник РС” бр.104/16 и 9/20).

Побијаном одлуком одлучивано је по тужби тужиље АА, која заправо представља противтужбу против овде туженог, а тужиоца у поступку П 38808/10 по тужби поднетој дана 13.05.1999. године (правног претходника – Војно грађевинске дирекције Београд), против овде тужиље, ради исељења. Противтужба поднета је дана 05.10.2010. године, ради утврђења и по истој формиран спис П 1937/11, а у поступку по тужби овде туженог решењем прекинут парнични поступак П 38808/10 до правноснажног окончања поступка у парници П 1937/11.

На правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право, садржано у Закону у становању, који се има применити сходно прелазним и завршним одредбама Закона о становању и одржавању зграда, када је нашао да тужила нема право да настави са коришћењем стана у својству закупца на спорном стану.

Без утицаја су на доношење другачије одлуке наводи жалбе којима се износи тврдња да је тужила у стану непрекидно након смрти оца и да исти користи све време са децом, што поткрепљује и другим доказима, наводећи да је ирелевантно да нико није остао да живи у стану након смрти оца, јер је релевантна ситуација која је настала након смрти, а не исељења закупца. Ово стога што је кључни моменат за испитивање услова за наставак коришћења стана након престанка коришћења стана ранијег носиоца станарског права управо тренутак престанка коришћења стана од стране ранијег носиоца станарског права на спорном стану, односно закупца на неодређено време у складу са Законом о становању, који се примењује у конкретном случају, а наиме да ли је лице које претендује да настави са коришћењем стана у својству закупца на неодређено време било члан породичног домаћинства ранијег носиоца права коришћења на стану у својству закупца на неодређено време, што је првостепени суд несумњиво утврдио да није случај, због чега тужила нема право да настави са коришћењем спорног стана.

Неосновано се наводима жалбе указује да се на тужилу може применити

одредба према којој право да настави са коришћењем спорног стана у својству закупца има и друго лице којем је престало својство члана породичног домаћинства или лице које је било члан породичног домаћинства претходног закупца (брат, сестра и слично), ако је наставила да станује у истом стану, сходно одредби члана 9 став 2 Закона о становању (“Сл.гласник РС” бр.50/92...99/2011).

Ово стога што ова одредба као услов за стицање својства закупца и поред губитка својства члана домаћинства, предвиђа чињеницу коришћења стана заједно са закупцем пре него што је овај из било ког разлога престао да користи стан (исељењем, смрћу..). Наиме, тужилца не испуњава услов из наведене законске одредбе, да је упркос губитку својства члана домаћинства наставила да користи стан са закупцем на неодређено време односно носиоцем станарског права (термин коришћен у време закључења уговора са оцем тужилце сходно тада важећим прописима) како је то правилно утврдио првостепени суд. Коришћење стана мора да је постојало и у време коришћења спорног стана од стране претходног закупца на неодређено време, да би и у тренутку престанка коришћења спорног стана од стране закупца на неодређено време, лице којем је престало својство члана породичног домаћинства имало право да настави да користи стан у својству закупца, што код тужилце није ситуација.

Првостепени суд је правилно утврдио да тужилца није користила стан заједно са закупцем стана на одређено време у периоду који је претходио престанку коришћења стана, па ни у тренутку његове смрти, већ се у спорни стан уселила након смрти закупца на неодређено време, њеног оца, што чини правилним закључак првостепеног суда да нема право да настави са коришћењем спорног стана у својству закупца.

Није основано жалбено указивање да првостепени суд своју одлуку заснива на исказу сведока ЖЖ, а да је при том првостепени суд занемарио очигледну нетрпељивост између сведока и тужилце, а посебно сведока и мајке тужилце, те интересе и очекивања сведока да ће добити предметни стан, јер је сахранио оца тужилце, а да је погрешно када није прихватио исказ тужилце, те извео погрешан закључак према коме тужилца није становала у стану, иако је у исказу навела да су она и њена мајка, упркос разводу, остале да живе у предметном стану, а не отац, који је отишао код сестре у Руму.

Ово стога што је правилан закључак првостепеног суда о томе да тужилца није користила предметни стан за живота носиоца станарског права, нити у својству члана породичног домаћинства, нити у својству лица коме је то својство престало (евентуално привременим исељењем, а потом наставило да користи стан са носиоцем станарског права) зато што је првостепени суд правилном оценом изведених доказа утврдио да тужилца није користила предметни стан за живота носиоца станарског права, њеног оца, нити је била члан породичног његовог домаћинства, на шта указују несумњиво промене пријаве пребивалишта из којих следи да се на адреси спорног стана тужилца пријавила поново тек након смрти свога оца, а што је у складу и са осталим писаним доказима изведеним у току првостепеног поступка, које првостепени суд правилно цени у виду извештаја Комисије за наменско коришћење СФ ВЈ од 10.03.1999. године, те пријаве за ненаменско коришћење стана и гараже, решења Четвртог општинског суда у Београду Р број 77/87 и Окружног суда у Београду Гж 408/90, те потврде издате од стране председника Скупштине зграде ... из које проистиче

да су у периоду од две до три године, који претходни давању потврде у стану становала непозната лица, односно подстанари, којима је ВВ издала цео стан, те из пријаве нестанка ствари Полицијској управи Нови Београд од 10.10.1996. године, коју је подносио ББ, наводећи да је затекао руиниран стан, а у којем је апострофирао раније проблеме са супругом са којом је разведен од 1986. године, која има проблем са алкохолом, али која се одселила у..., а да поседује кућу са трособним станоим у ул..., док је у стану, према наводима пријаве, боравио син ГГ, који је под дејством алкохола разбијао поменута стакла и прозоре, те да се сви наводи могу проверити и код комшија.

Приликом одлучивања о основаности жалбе, односно законитости и правилности првостепене пресуде, Апелациони суд је имао у виду и остале жалбене наводе тужиле, али код утврђеног чињеничног стања и заузетог правног становишта налази да су без утицаја, па их не образлаже посебно, сагласно одредби чл.382 став 1 ЗПП-а.

Имајући у виду наведено, овај суд је одбио као неосновану жалбу тужиле и потврдио првостепену пресуду као у изреци, применом одредбе чл.375 ЗПП-а, потврђујући као и правилну одлуку о трошковима поступка, применом одредбе чл.387 став 1 ЗПП-а, будући да је донета с обзиром на успех тужиле у спору, а трошкови обрачунати правилном применом Таксене тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Одлука у ставу другом донета је применом одредбе чл.161 у вези са одредбом чл. 149 ЗПП-а, имајући у виду да тужилца није успела са жалбом у другостепеном поступку.

**Председник већа-судија
Јелена Стевановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић